

*Hồi Thứ Hai Mười Hai*

TÂY PHỤNG CỐC

DÂM TẶC GHEO NGUYỆT TRÊU HOA

**K**im Tiểu Sơn ngoài cửa sổ nhìn thấy rất rõ. Chàng toàn thân run rẩy muốn la lớn xông vào, chàng tuyệt đối không tin người trong phòng lại là nàng. Nàng tại sao lại có thể trong ngày tuyết lớn như vậy đến nơi hoang sơ này. Không sai, nữ tử bị trói trong phòng chính là Tiền Phụng cô nương của tử điểm Tiền gia thôn Lão Kim Khoáng.

Quan Phùng Sắc dời Tiền Phụng xong, hấn không chờ được nữa đã vứt bỏ chiếc áo ngủ vừa rộng vừa dày duy nhất trên cơ thể. Giống như một con chó sói đói la một tiếng đã nhào lên chiếc giường lớn đó. Không, lẽ ra phải nói hai đại nam nhân nhào lên chiếc giường lớn. Vì lúc này bên ngoài Kim Tiểu Sơn cũng hét to một tiếng đồng thời nghiêng vai húc mạnh. Người chàng đã từ cửa sổ xông thẳng lên giường lớn.

Bên dưới chiếc mền, Miêu Thanh Thanh đã trần truồng đang cười khàn khách giữa chừng đột nhiên “Ai da” một tiếng, hai tay ném bỏ chiếc mền bất giác kinh hãi. À bật người ngồi dậy chụp một chiếc áo khoác lên người. Kim Tiểu Sơn bay người lên chiếc giường khiến Miêu Thanh Thanh hoảng sợ đụng mạnh vào tên mất hí Quan Phùng Sắc. Lúc này, Tiền Phụng đang bị trói vừa kinh ngạc, vừa vui mừng đến bật khóc reo lên:

– Tiểu Sơn ca!

Nhìn thấy trên giường có một nam nhân nữa, Quan Phùng Sắc mở to đôi mắt hí, đôi tay run rẩy liên tiếp thoái lui đến rơi xuống giường, hấn vừa vò đầu rồi chỉ Kim Tiểu Sơn mở miệng mắng:

– Tổ bà mi, từ đâu chui ra tên âm hồn như mi, mi xông vào Diêm Vương điện cũng phải xem bằng hiệu chứ?

Kim Tiểu Sơn chống hai tay lên sườn cười lạnh nói:

– Tên mất hí kia, trước khi ta thu thập mi, ta muốn cho mi một kiến nghị, mi có muốn tiếp nhận không?

Chàng dừng một lát, lại nói:

– Đương nhiên, kiến nghị này hoàn toàn vì lo lắng cho mi những tình nguyện hay không tình nguyện tiếp nhận, ta không miễn cưỡng.

Tên mất hí Quan Phùng Sắc chớp đôi mắt hí, muốn chảy nước mắt nói:

– Kiến nghị gì?

Kim Tiểu Sơn chỉ ra bên ngoài nói:

– Mi hãy nhìn xem bên ngoài tuyết rơi nhiều. Ta nghĩ mi phải gấp rút mặc quần áo vào cho dù trong phòng không lạnh cũng phải che đậy thân thể xấu xa của mi.

Lời chàng vừa nói ra lập tức, Miêu Thanh Thanh đứng bên cạnh đã ném chiếc áo khoác lớn đến tên Quan Phùng Sắc mặc áo quần lại. Mang giày vớ xong, tên mất hí đã thấy Kim Tiểu Sơn nường lúc hấn mặc áo đã cởi trói cho Tiền Phụng, lại đỡ Tiền Phụng đến một góc phòng giúp nàng mặc áo vào.

Vù một tiếng, Quan Phùng Sắc đã ngậm tuốt đao chém đến Kim Tiểu Sơn. Kim Tiểu Sơn bay người một chân đá bay chiếc mền chụp xuống Quan Phùng Sắc, không ngờ Miêu Thanh Thanh bên cạnh cũng hai tay cầm hai đoản đao nhảy người lên giường đánh ngay. Hai người dường như không muốn nói nhiều.

Miêu Thanh Thanh vung đôi tay, song đao bén như móng vuốt điều hâu chém bổ xuống. Không gian trong phòng có hạn. Kim Tiểu Sơn thấy trên đầu mình ánh chớp lạnh veo véo không ngừng. Chàng đưa tay rút Diêm Vương Thoa trong thắt lưng ra. Chiếc áo khoác che mưa tuyết trên người đã thấy ra. Ha tiếng keng keng vang lên, Diêm Vương Thoa vẫn nằm trong bao vải màu lục đã ngăn đỡ song đao của Miêu Thanh Thanh. Một cước bên dưới tuy không đá trúng Quan Phùng Sắc nhưng cũng khiến Quan Phùng Sắc thoái lui năm bước.

Hiện giờ, trong tay Kim Tiểu Sơn lại có thêm một cái bao vải nhưng chàng vẫn không mở ra. Người chàng nhanh thoăn thoắt dưới bóng đao phong của Quan Phùng Sắc và Miêu Thanh Thanh như một con cá to vẫy vùng trong ba đào.

Đột nhiên, Quan Phùng Sắc lộn người ra sau chiếc bàn. Hấn trầm giọng gọi:

– Thanh Thanh!

Không ngờ Miêu Thanh Thanh đã sớm kêu lên:

– Chờ cái gì nữa, hai người đánh một, thời gian kéo dài nhất định bọn ta sẽ thắng. Còn không mau kết liễu tiểu tử này, đừng làm lỡ chính sự của bọn ta, hừ.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Giữa ban ngày làm những điều tệ hại cũng gọi là làm chính sự sao? Tổ bà nó, quả thật ngựa không biết mặt dài, xấu hổ không còn đáng mặt nhìn đời.

Thanh âm the thé, Quan Phùng Sắc chỉ Kim Tiểu Sơn mắng:

– Tổ bà mi, hãy báo danh tánh đi!

Kim Tiểu Sơn giận hỏi:

– Có cần thiết không, đồ súc sinh?

Lại một tiếng thét lên, Quan Phùng Sắc mắng:

– Đồ con rùa! Trong Đại Sơn này ai không biết Ngũ Nguyệt Hoa trang Quan đại gia, mắt chó mi mù rồi, mi mới dám đến đây phá hỏng hảo sự của Quan gia.

Miêu Thanh Thanh cũng sớm rít lên:

– Quan Phùng Sắc, trước đây chàng không nhiều lời, tại sao hôm nay rảnh rỗi nói với tiểu tử này. Bọn ta hợp lực xé xác hấn xong rồi thì chàng lại đi nếm mùi mới lạ, giờ đây đã động vào đao kiếm, ta đã mất đi hứng khởi trong lòng rồi.

Kim Tiểu Sơn suy nghĩ tại sao lại cũng là họ Quan, chỉ không biết Ngũ Nguyệt Hoa trang Quan gia và thôn Lão Kim Khoáng Quan gia có thân thích gì hay là huynh đệ cùng nhà. Lòng nghĩ vậy, chàng cười lạnh hỏi:

– Ngũ Nguyệt Hoa trang là nơi nào?

Chàng ngoảnh đầu nhìn Tiền Phụng đang co rút ở góc phòng, ý chàng muốn nghe Tiền Phụng nói nhưng chàng thấy Tiền Phụng đã sợ đến nỗi như một con trùng đáng thương, trong lòng chàng thầm nghĩ:

– Tiểu nữ nhân đáng thương của ta, cục diện này đã khiến nàng sợ đến mất hồn vía.

Kỳ thực, Tiền Phụng không chỉ là sợ mà còn bị lạnh nữa. Tuy trong nhà có bồn lửa to đó nhưng bên ngoài tuyết rơi rất dày. Lúc này y phục của nàng bị lột sạch có lý nào nàng không bị lạnh chứ. Hơn nữa tên mất hí Quan Phùng Sắc đã uống mấy chung rượu ấm cho nên hấn không sợ bị lạnh. Hiển nhiên nàng cũng chưa từng nghe qua cái gọi là Ngũ Nguyệt Hoa trang. Đột nhiên, Miêu Thanh Thanh nói:

– Ô, bọn mi là người đi lại trong Đại Sơn, tại sao ngay cả Ngũ Nguyệt Hoa trang cũng chưa nghe qua. Thiệt mới lạ.

Kim Tiểu Sơn nghiêng rằng nói:

– Mới lạ hay không mới lạ cũng không tránh khỏi ra tay cho biết bản lĩnh. Nhị vị hà tất gì tiết kiệm lời nói để chuyên tâm động thủ.

Quan Phùng Sắc giận nói:

– Mi chạy không khỏi đâu, nhưng ta muốn hỏi tiểu tử mi, có phải mi từ Mặc Vân Cốc qua đây?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên rồi cười ha hả nói:

– Đừng nhắc đến cái gì là Mặc Vân Cốc, trước tiên nói Ngũ Nguyệt Hoa trang là nơi nào. Đó có phải là nơi bọn Ngưu đầu Mã diện tụ tập không?

Quan Phùng Sắc chưa kịp mở miệng thì Miêu Thanh Thanh đã rít giọng nói:

– Súc sinh, mi hãy nhìn ra ngoài cửa, nơi thung lũng kia có ao Đào Hoa. Ngũ Nguyệt Hoa trang chính là ở nơi đó. Trang chủ họ Quan tên Hạo. Hạng nhỏ bé trên giang hồ như người đương nhiên là kiến thức hạn hẹp rồi nên chưa từng thấy qua.

Nhún vai cười, Kim Tiểu Sơn nói:

– Ta tưởng là nhân vật võ lâm uy chấn giang hồ gì, hóa ra lại là tên ác tặc. Nhân Diện Lang Quan Hạo tiếng xấu đồn xa đó.

Quan Phùng Sắc giận nói:

– Phụ thân ta ghét nhất người khác gọi là Nhân Diện Lang, tiểu tử này thật đáng chết rồi.

Miêu Thanh Thanh cũng rít giọng nói:

– Hay cho tên lớn gan, mi hôm nay đắc tội với Quan thiếu gia cũng là đắc tội với Ngũ Nguyệt Hoa trang Quan nhị đại gia. Đường nhiên ngay cả Mặc Vân Cốc người cũng đắc tội rồi. Tiểu tử, mi chờ đến địa phủ được rồi.

Nhượng đôi mắt hí, Quan Phùng Sắc nói:

– Thanh Thanh, sau khi thu thập tiểu tử này, chúng ta cũng nên trở về trang đi, nửa tháng rồi ta chưa trở về.

Miêu Thanh Thanh gật đầu nói:

– Vậy còn chờ gì nữa, động thủ mau lên.

Vù một tiếng, Quan Phùng Sắc rút một chiếc khăn tơ trắng trong thắt lưng ra, cương đao mỏng trong tay phải vung vẩy, chậm rãi từ chiếc bàn đi về phía Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn không biết tác dụng của chiếc khăn trong tay Quan Phùng Sắc, chàng cho rằng hấn dùng để lau cương đao. Không ngờ, Tiền Phụng phía sau chàng đã kêu lên:

– Tiểu Sơn ca, cẩn thận chiếc khăn tơ đó có độc.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe lập tức phong tỏa ngay huyết đạo. Vù một tiếng, chàng rút Diêm Vương Thoa ra, nhất thời trong nhà sáng rực ánh bạc chói mắt càng khiến cho Quan Phùng Sắc và Miêu Thanh Thanh vừa mừng vừa ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau.

Miêu Thanh Thanh kêu lên:

– Hay lắm, nhị đại gia nhiều lần nhắc đến Diêm Vương Thoa, nó lại xuất hiện ở đây rồi.

Quan Phùng Sắc cũng trầm giọng nói:

– Tiểu tử mi là ai? Phụ thân ta nói người dùng Diêm Vương Thoa là lão già họ Thủy, tại sao lại là mi? Lão già họ Thủy đó có phải đã chết rồi không?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói:

– Họ Quan, mi muốn biết lắm sao? Đối với kẻ sắp chết như mi trên thế gian này có nhiều thay đổi cũng không đáng để nhắc đến, mi hà tất gì hỏi nhiều thêm nữa.

Nhìn Diêm Vương Thoa trong tay Kim Tiểu Sơn quay vùn vụt, Miêu Thanh Thanh đột nhiên bước đến sát Quan Phùng Sắc thấp giọng nói:

– Phùng Sắc, phải xông lên lập tức đánh trúng. Nếu không, chúng ta đều khó chạy khỏi cái chết.

Quan Phùng Sắc gật đầu. Hấn đi đến gần chỗ Kim Tiểu Sơn đang đứng, Kim

Tiểu Sơn liếc tia mắt nhìn thấy hòn lửa đỏ trên mặt đất, chàng vừa cười lạnh vừa không ngừng tính toán:

“Hay lắm, chiếc khăn trong tay họ Quan chỉ e chưa có tác dụng đã bị lửa đốt rồi”.

Chàng vừa nghĩ đến đây đúng lúc gặp Quan Phùng Sắc vung đao trước mặt, khăn tơ phía sau. Hắn bay người lên hướng về phía chàng. Trong tiếng gió ào ào, đao phòng xoèn xoẹt, sức lực như phá núi từ trên đầu chém xuống.

Kim Tiểu Sơn thân hình thoát bên trái rồi lại xoay bên phải, dưới ánh đao sáng loáng đột nhiên một vầng ánh sáng như Hỏa Diệm Sơn nổ ra bắn về phía Quan Phùng Sắc đang giữa không trung nhào xuống. Thì ra, Diêm Vương Thoa của Kim Tiểu Sơn còn chưa xuất thủ, chàng đã xoay người chân phải đá vào bồn lửa than đỏ rực đó. Cả một đám lửa than phủ lên người Quan Phùng Sắc, Quan Phùng Sắc kinh hãi mở miệng mắng lớn.

Hung đao loang loáng trước mặt để ngăn cản than lửa nhưng vẫn có mấy mảnh chạm mình. Khăn tay trong tay trái trong lúc tránh né đã bị đốt cháy. Hắn ném đao phải liên hồi trên người để dập tắt lửa, nhảy ngược về chỗ cũ. Quan Phùng Sắc chỉ mặt Kim Tiểu Sơn mắng:

– Cầu tặc, hôm nay nếu lão tử tha cho mi chạy thì không phải là Quan Phùng Sắc.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói:

– Mi tốt nhất là phải làm như vậy vì lòng mi biết rõ, ta tuyệt đối không thể ngay lúc này mà bỏ đi, ít nhiều cũng phải ngắt đi một mớ, đương nhiên đó là da thịt trên người của nhị vị.

Miêu Thanh Thanh đứng bên cạnh đã cười the thé nói:

– Hình như là mi rất lo lắng cho nữ tử này, chắc chắn bọn mi đã biết nhau, vừa rồi dường như ả còn gọi mi cái gì là sơn đó.

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng nói:

– Không sai, bọn ta vốn là láng giềng nhưng câu chuyện hôm nay cho dù nàng ta không biết Kim Tiểu Sơn này, họ Kim ta cũng phải nhúng tay vào.

Miêu Thanh Thanh chuyển động đôi mắt, thân hình chậm rãi di chuyển về phía Tiền Phụng. Ả đưa mắt làm hiệu. Quan Phùng Sắc hét to một tiếng, vọt người cử đao lần nữa chém xuống đỉnh đầu Kim Tiểu Sơn. Phía kia, Miêu Thanh Thanh cũng nhảy vọt người lên vung đao chém xuống Tiền Phụng đang run rẩy ở góc tường.

Đột nhiên Diêm Vương Thoa trong tay vọt lên giữa không trung, hai tiếng “keng” “phát ra cùng một lúc như chỉ một tiếng mà thôi.

Tay trái Quan Phùng Sắc đã bị xuyên thủng, máu tươi rơi đầy đất. Hắn đau đớn vung vẩy tay máu bắn khắp nơi, miệng kêu la thảm thiết.

Miêu Thanh Thanh đang bỏ đến Tiền Phụng. Ắ tuyệt đối không ngờ được Diêm Vương Thoa sau khi đánh trúng Quan Phùng Sắc đã thần tốc vô cùng đâm xuyên vai ả, chỉ thiếu một tấc đã đánh trúng đầu ả rồi. Đau đớn hét to, Miêu Thanh Thanh không nghĩ nhiều, quay người nhảy qua cửa sổ mà đi. Ắ không thể không chạy vì Quan Phùng Sắc so với ả càng nhanh hơn, hấn đã nhảy ra ngoài cửa sổ bể.

Kim Tiểu Sơn lạnh lùng hét:

– Bọn mi chạy thoát sao?

Chưa dứt lời Kim Tiểu Sơn đã như bóng u hồn bay đến bên cửa sổ, Tiền Phụng á một tiếng kinh hãi khiến Kim Tiểu Sơn đã chui nửa người ra cửa sổ phải thoái lui trở lại. Kim Tiểu Sơn nhất định có thể đuổi kịp hai tên Quan Phùng Sắc và Miêu Thanh Thanh.

Năm xưa dưới chân Bắc Đẩu phong theo Thủy đại thúc học võ, lời của Thủy đại thúc, chàng không quên học cước bộ khinh công không phải là để đào tẩu mà vì người cầm Diêm Vương Thoa không thể buông chân mà chạy. Đó là để đuổi theo địch nhân. Giờ chàng đang muốn đuổi theo nhưng Tiền Phụng kêu như vậy, chàng đành phải dừng lại.

Tiền Phụng ngượng ngùng nhìn Kim Tiểu Sơn đang chậm chậm bước đến gần nói:

– Tiểu Sơn ca?

Kim Tiểu Sơn cất Diêm Vương Thoa rồi nhẹ giọng ấm áp an ủi hỏi:

– A Phụng, muội tại sao lại rơi vào tay họ Quan?

Tiền Phụng trề môi nói:

– Đó đều là vì huynh.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi:

– Vì ta?

Tiền Phụng lúc này mới đứng thẳng lên, bước đến trước bàn nhấc bao hành lý nhỏ lên nói:

– Huynh đi rồi, đến hơn nửa tháng không thấy trở về thôn Lão Kim Khoáng, mọi người lo lắng cho huynh và Thủy đại thúc nên muội mới lên đường tìm đến Mặc Vân Cốc.

Kim Tiểu Sơn lắc đầu, thở dài nói:

– Muốn tìm cũng phải bảo Tiểu Ngũ Tử đi tìm, nàng là nữ tử tại sao lại có thể đi bừa bãi trong núi hoang này, đừng nói là gặp phải thổ phỉ, chỉ sói rừng cũng có thể ăn thịt muội rồi.

Tiền Phụng nói:

– Thổ phỉ không gặp phải, trái lại gặp phải sói.

Kim Tiểu Sơn còn chưa hiểu, vội hỏi lại:

– Có phải sói rừng?

Tiền Phụng cười khổ nói:

– Gặp phải con sói háo sắc này!

Kim Tiểu Sơn mỉm cười bước ra ngoài phòng nhìn xung quanh thấy Miêu Thanh Thanh và Quan Phùng Sắc đã chạy không còn tung tích. Chàng mới trở vào phòng nói:

– Gian nhà này thật không tồi, chúng ta tạm thời ở đây nấu cơm ăn sau đó huynh đưa muội về nhà.

Tiền Phụng đã phục hồi trở lại, vội đi làm thức ăn, lại nhóm bếp lửa trong phòng, hai người ngồi bên cạnh bồn than hồng dùng cơm. Tiền Phụng chốc chốc đỏ mặt nhìn Kim Tiểu Sơn, hồi lâu nàng đặt chén rượu nhỏ trong tay xuống hỏi:

– Tiểu Sơn ca, lần này huynh muốn đi đâu vậy?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại thúc muốn đưa Thủy Nhị tiểu đệ trở về Mặc Vân Cốc.

Tiền Phụng vui mừng cười nói:

– Mặc Vân Cốc đã không xảy ra việc rồi, thế nhị nương đó thì sao?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Trước mắt không có việc gì nhưng tên chính phạm âm mưu hại đại thúc lại là phụ thân của Quan Phùng Sắc vừa bỏ chạy. Nếu muội không gọi ta, ta còn định đuổi đến Ngũ Nguyệt Hoa trang.

Tiền Phụng vừa nghe vội nói:

– Tìm đến Ngũ Nguyệt Hoa trang phải đi thêm nhiều người có bản lĩnh, chỉ một mình huynh đơn độc, vạn nhất nguy hiểm phải làm sao?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói:

– Khắp trời đất này, ai có thể là đối thủ của Diêm Vương Thoa. A Phụng, nàng còn chưa thấy chỉ một cái nhấc tay của huynh chung quanh đã ngã hàng loạt người, không tin nàng chờ xem.

Tiền Phụng nói:

– Đừng nói như vậy để dọa người. Ăn mau chúng ta còn đi.

Kim Tiểu Sơn uống chung rượu Lão Hoàng rồi cười nói:

– Cũng xui xẻo cho tên tiểu tử họ Quan, hắn mang nữ nhân đến đây hưởng thụ không ngờ lại gặp ta.

Ngừng một lúc, chàng lại nói:

– Muội kể xem, tại sao bị chúng bắt trói, đã bao lâu rồi?

Tiền Phụng muốn khóc nói:

– Đêm qua muội đi một mạch một ngày đường, lại thăm hỏi người ta phương hướng của Mặc Vân Cốc nhưng không gặp qua một người. Muội biết vùng này thuộc về núi cao hoang vắng hơn nữa tuyết lớn rơi mù mịt, muội đang lo lắng, đột nhiên phát hiện ra căn nhà nhỏ này, muội rất vui mừng, nào ngờ...

Tiền Phụng rơi nước mắt, những người bị sỉ nhục đều như vậy cả vì nàng thổ lộ hết nỗi nhục nhã trong lòng cho người yêu mến nghe rồi, tiếp theo là một trận khóc ròng.

o O o

Nơi đây không có ngựa, Tiền Phụng đành ngồi trên con ngựa của Kim Tiểu Sơn nhưng nàng cứ mãi kêu sợ vì Tiền Phụng vốn trước nay chưa từng cưỡi ngựa, ngay cả con lừa nhỏ, nàng cũng chưa từng cưỡi qua.

– Tiểu Sơn ca, huynh cũng lên yên đi.

Kim Tiểu Sơn ngẩng đầu nhìn nàng cười nói:

– Cước bộ của huynh nhanh, muội ngồi một mình dễ chịu hơn.

Tiền Phụng nói:

– Muội sợ lắm.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói:

– Muội một mình tìm đến Mặc Vân Cốc còn dám đi, lúc này muội còn gì đáng để sợ.

Tiền Phụng đắc ý nói:

– Muội trước nay chưa từng cưỡi ngựa, sợ té ngã.

Kim Tiểu Sơn nghe vậy cười nói:

– Nhưng huynh không thể cưỡi ngựa để muội đi bộ.

Tiền Phụng che miệng cười sảng khoái nói:

– Huynh ôm muội cưỡi ngựa đi.

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói:

– Vạn nhất gặp phải phụ thân muội ta phải làm sao?

Tiền Phụng hỏi lại:

– Gặp phải phụ thân muội? Thiên hạ có việc trùng hợp vậy sao?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Tại sao không thể, không phải huynh trùng hợp gặp được muội đây sao?

Tiền Phụng dần dần đã có hơi lo lắng mới nghiêng người nói:

– Huynh sợ gặp phải phụ thân muội thì muội cũng không cười, chúng ta cùng

nhau đi bộ.

Không chờ Tiền Phụng từ trên lưng ngựa nhảy xuống, Kim Tiểu Sơn đã phóng mình lên. Người đã ngồi vững trên lưng ngựa. Tay trái chàng ôm lấy Tiền Phụng mỉm cười bên tai nàng:

– Muội không thể từ trên lưng ngựa té ngã xuống đâu.

Tiền Phụng dựa người ra sau như dựa vào chiếc ghế êm ái. Nàng dần dần nhắm mắt lẩm bẩm nói:

– Đêm qua muội đã đi suốt đêm, lúc này đang muốn nghỉ ngơi một chút. Tiểu Sơn ca, huynh chịu đựng cho muội dựa một lúc nha.

Chậm rãi giật dây cương, con ngựa đỏ dường như hiểu được ý người, cứ bước đi về vùng đất bằng phẳng, Kim Tiểu Sơn cười nói:

– A Phụng cứ ngủ đi, Tiểu Sơn ca đưa muội về nhà.

Tiền Phụng ngủ rồi nhưng vẫn mơ màng nói:

– Tiểu Sơn ca, các vị sau khi về đến Mặc Vân Cốc có còn đến thôn Lão Kim Khoáng thăm A Phụng không?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Dương nhiên sẽ thăm muội.

Tiền Phụng lại hỏi:

– Thủy đại thúc không cưới vợ cho huynh sao?

– Cưới vợ gì, huynh có rồi.

Tiền Phụng đột nhiên ngửa mặt nhìn Kim Tiểu Sơn hỏi lại:

– Tiểu Sơn ca nói gì vậy?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Huynh nói huynh đã có thê nhi rồi.

Tiền Phụng thất kinh hỏi lại:

– Huynh đã có vợ? Nàng so với muội thì sao? Ôi nhất định đẹp hơn muội rồi.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Huynh có nội nhân rồi, cũng có hài tử, những điều này không phải muội đã biết từ lâu rồi sao?

Tiền Phụng vừa nghe lập tức chuyển buồn thành vui nói:

– Huynh tặc lắm, huynh lừa muội.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Từ khi giết Tọa Sơn Hồ Trương Diệu ta còn chưa đến trước mộ Tiểu Tiểu cùng đứa con nhỏ đáng thương của ta.

Tiền Phụng thở dài nói:

– Muội không tốt, nhắc đến chuyện buồn ngày xưa của huynh.

Kim Tiểu Sơn cũng thở dài nói:

– Chớp mắt lại một năm nữa, thời gian không thể làm phai nhạt sự tình, bất luận là sự tình gì.

Tiền Phụng lập tức an ủi:

– Con người cần phải sống dù sống trong thống khổ. Tại sao không ném bỏ đi những sầu não âu lo mà tiếp nhận cuộc sống mới. Điều này không hại đến người đã mất, lại có ích với người đang sống, Tiểu Sơn ca nghĩ sao?

Vừa nói, thân mình Tiền Phụng ép sát vào trong lòng Kim Tiểu Sơn. Kim Tiểu Sơn vẫn thở dài hỏi lại:

– A Phụng, không phải huynh đang thử tiếp nhận cuộc sống mới đây sao?

Thế là hai người ôm càng chặt hơn. Chiếc áo khoác lớn của Kim Tiểu Sơn vốn là của Thủy Hành Vân cho chàng lúc này thật có ích, chỉ một tấm áo che được cho hai người.

Tuyết bên ngoài đang rơi, rơi vào hai người lập tức bị rơi xuống đất vì chiếc áo không ngừng rung động.

Con ngựa đổ đi càng nhanh, càng khỏe.

o O o

Tuyết mù mịt đầy trời khiến sơn đạo trong núi hoang càng khó đi, không lâu trời đã tối, Tiền Phụng nói:

– Gần đây có một tòa miếu Sơn thần, tối đến có thể nghỉ một đêm nơi đó.

Kim Tiểu Sơn hỏi lại:

– Muội cũng trú qua đêm nơi đó sao?

Tiền Phụng lắc đầu nói:

– Không có, muội chỉ đi ngang qua và qua khỏi miếu Sơn thần trong hai mươi mảy dặm có một thôn nhỏ, đêm thứ nhất muội trú ở thôn đó.

Hai người đang nói thì thấy một Sơn miếu nằm dưới gốc bốn cây tùng già. Kim Tiểu Sơn thấy miếu Sơn thần này cũng giống miếu Sơn thần mình đã trú qua trước kia. Phía trước không có tường cũng không có cửa miếu. Con ngựa đổ cột dưới gốc cây. Chàng lấy hành lý, chần nệm trên lưng ngựa xuống. Kim Tiểu Sơn không quên lấy đậu vàng trong bao vải ra cho ngựa ăn. Sau đó tìm những cành khô chung quanh chất đống trong miếu Sơn thần. Phút chốc, lửa đã bùng lên. Vui mừng nhất là Tiền Phụng, nàng vội lấy lương khô mà Kim Tiểu Sơn mang theo hâm nóng lại hai người chia cùng ăn. Nàng cứ nép bên mình Kim Tiểu Sơn khiến chàng thân thể nóng bừng, tim đập thình thịch.

Tiền Phụng chưa ăn được bao nhiêu, đột nhiên ngừng mặt nhìn Kim Tiểu Sơn. Nàng thấy đôi mắt to có chút mệt mỏi, cái mũi cao một giọt nước mũi đang bám ở đó, hàm râu đen thô, ngấn biểu lộ ra sức lực dồi dào. Tiền Phụng bất giác đưa tay áo chùi giọt nước mũi của Kim Tiểu Sơn cười hỏi:

– Kim Tiểu Sơn, huynh bị lạnh rồi.

Kim Tiểu Sơn cúi đầu cười đáp:

– Huynh không cảm thấy lạnh, trái lại...

Tiền Phụng mở to đôi mắt đẹp thúc giục:

– Huynh nói đi.

Kim Tiểu Sơn hồi lâu mới chậm chạp đáp:

– A Phụng, từ khi chúng ta đến Quan gia trang phía bắc thôn Lão Kim Khoáng, huynh đã biết lòng của muội nhưng lúc đo Kim Tiểu Sơn là một kẻ lưu lạc cho dù huynh có biết rõ cũng không dám đáp lại.

Tiền Phụng mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt chòm râu của Kim Tiểu Sơn, và nói:

– Hiện nay, thù của huynh đã báo. Mặc Vân Cốc cũng đã đoạt về cho Thủy đại thúc, thế thì việc chúng ta...

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói:

– Đại thù của huynh đã báo rồi nhưng việc của Mặc Vân Cốc vừa mới bắt đầu, dự tính có mấy trận đại chiến.

Tiền Phụng kinh ngạc hỏi lại:

– Thật sao? Đánh với ai?

Kim Tiểu Sơn cười nhạt một tiếng nói:

– Có lẽ là tên họ Quan.

Kim Tiểu Sơn không kể tường tận với Tiền Phụng vì chàng sợ Tiền Phụng lo âu việc của chàng.

Hai người ngồi cạnh đồng lửa hồi lâu, Tiền Phụng lại hỏi:

– Muội có thể theo Tiểu Sơn ca cùng vào Mặc Vân Cốc không?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Chờ Mặc Vân Cốc thiên hạ thái bình rồi mới được.

Tiền Phụng lại nói:

– Lúc đó huynh có thể quên luôn Tiền Phụng của thôn Lão Kim Khoáng.

Kim Tiểu Sơn xiết chặt Tiền Phụng nói:

– Làm sao có thể, đến lúc đó huynh nhất định sẽ một mình một ngựa bay đến thôn Lão Kim Khoáng. Nếu phụ thân muội phản đối không chừng huynh sẽ dùng sức mạnh. Ha ha ha...

Kim Tiểu Sơn chỉ mới cười nửa chừng thì đã nín bật vì Tiền Phụng đã ngược gương mặt xinh đẹp lên, môi miệng nàng toàn bộ gắn chặt vào đôi môi của Kim Tiểu Sơn khiến chàng ư ử mấy tiếng rồi cũng thuận theo tự nhiên mà nghiêng chặt đôi môi nàng.

o O o

Thời gian trôi qua là một định luật biến những cảm giác của con người trái lại không hẳn giống nhau. Hiện giờ, Tiền Phụng chỉ cảm thấy mới vừa chớp mắt trời đã sáng rồi. Kim Tiểu Sơn nhìn ra bên ngoài thấp giọng gọi Tiền Phụng đang dựa vào lòng mình:

– A Phụng dậy đi, chúng ta phải sớm lên đường.

Tiền Phụng không ngẩng đầu lên chỉ thoáng chuyển động thân mình nhẹ giọng nói:

– Bên ngoài trời chưa sáng hẳn, là tuyết phản ánh thôi, ngủ thêm một giấc đi.

Kim Tiểu Sơn nhìn lại bên ngoài rồi thấp giọng gọi:

– Tuyết cơ hồ muốn đứng rồi, mau lên đường sớm đi.

Tiền Phụng vươn vai trong chiếc áo khoác rộng rồi nàng ôm chặt cổ Kim Tiểu Sơn và nói:

– Tiểu Sơn ca, kiếp này muội theo huynh.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả hỏi lại:

– Thần nhị lang ngồi trên bàn thờ, lời này của muội không phải gạt huynh chứ?

Tiền Phụng cọ gò má vào đôi môi Kim Tiểu Sơn nói:

– Ngày nay huynh và muội hiểu rõ lòng nhau, trước mặt Sơn thần coi như là sơn minh hải thệ. Tiểu Sơn ca!

o O o

Cuối cùng trời đã sáng, Kim Tiểu Sơn vội sắp xếp đồ, cột chặt đồ đạc bên hông ngựa rồi đỡ Tiền Phụng lên lưng ngựa, tự mình cũng nhảy lên, ra roi phi về thôn Lão Kim Khoáng.

Bầu trời sắp ảm áp, trận tuyết lớn thứ nhất năm nay cuối cùng qua rồi. Kim Tiểu Sơn và Tiền Phụng, hai người cưỡi ngựa không quá mười mấy dặm đường, bầu trời đã không rơi tuyết nữa và gió tây bắc lạnh lẽo cũng giảm nhiều.

Trên lưng ngựa, Tiền Phụng có vẻ hạnh phúc, mặt nàng mỉm cười chốc chốc lại đổi tư thế ôm chặt chiếc lưng của Kim Tiểu Sơn.

Do ngựa phi nhanh, chẳng lâu họ đã nhìn thấy dãy nhà thấp bé của thôn Lão Kim Khoáng phía xa xa. Tiền Phụng bất giác vui mừng gọi:

– Phụ thân thấy huynh đưa muội trở về không biết vui mừng đến bao nhiêu.

Một câu nói của Tiền Phụng thức tỉnh Kim Tiểu Sơn, bất giác khiến chàng ngẩn người rồi vội nhảy xuống lưng ngựa bước đi phía trước dắt dây cương. Kim Tiểu Sơn lòng thầm nghĩ:

“ Lúc này chàng chưa cùng Tiền Phụng có bất kỳ hôn ước nào, nếu vẫn ngồi trên lưng ôm Tiền Phụng đưa vào thôn Lão Kim Khoáng, chàng thì không có gì nhưng Tiền Phụng sẽ bị dị nghị. Danh tiết của thiếu nữ là việc lớn không nên gây ra những lời đàm tiếu, không chừng Tiền chưởng quầy có thể chỉ mặt chàng mắng cho một trận.

Tiền Phụng thấy Kim Tiểu Sơn đi bên chân ngựa biết là lo cho mình, cười dịu giọng gọi:

– Tiểu Sơn ca!

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu cười nói:

– A Phụng, muội đừng lo nghĩ, giờ đây lòng muội huynh đã hiểu, muội an tâm, chỉ cần việc của Mặc Vân Cốc lo xong, huynh sẽ thỉnh đại thúc cầu hôn với phụ thân muội.

Tiền Phụng gật đầu nói:

– Tiểu Sơn ca, phụ thân muội nhất định sẽ đồng ý.

Trong đất tuyết đột nhiên bay qua một đám quạ đen kêu oàng oạc, bay qua đầu hai người thẳng về phía thôn Lão Kim Khoáng.

Thoáng chốc đã thấy đầu thôn Lão Kim Khoáng, một lão nhân chống gậy trúc đi vào thôn. Nghe được tiếng chân sau lưng, lão ngoảnh đầu thấy Kim Tiểu Sơn và Tiền Phụng bất giác dừng chân gật đầu lẩm bẩm:

– Có lẽ người của thôn Lão Kim Khoáng lại được cứu rồi.

Kim Tiểu Sơn giật mình, chàng nghe rất rõ, lòng nghĩ:

“ Lẽ nào trong thôn lại có thổ sao? Hai ngàn lượng bạc mua lương thực thì năm nay thôn Lão Kim Khoáng phải là năm thái bình chứ? “.

Kéo ngựa vội vã đến bên ngoài cửa Tiền gia, Tiểu Ngũ Tử đã từ trong điểm nhảy ra, thấy hai người, quên cả kéo ngựa, người đã chạy vào trong điểm gọi:

– Về rồi, về rồi chưởng quầy.

Tiền chưởng quầy như đang rầu rĩ nghe vậy giận nói:

– Ai về mi phải nói rõ ràng.

Tiểu Ngũ Tử chỉ ngoài cửa nói:

– Tiểu thư về rồi, còn có...

Tiền chưởng quầy vui mừng, chạy ra ngoài cửa. Đúng lúc gặp con gái đi vào trong, bất giác trách móc nói:

– Con ơi, cuối cùng con đến những nơi nào mà không nói với phụ thân một tiếng, hay là con...

Tiền chưởng quầy sửng người lại vì lúc này lại phát hiện thêm Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn cũng đang nhắc bao hành lý đi vào trong điếm.

– Huynh đệ, sao có thể về cùng với A Phụng vậy...

Kim Tiểu Sơn vội cười nói:

– Gặp ở trong núi, thuận tiện tiểu tử đưa A Phụng trở về.

Tiền chưởng quầy lại hỏi:

– Hai người gặp nhau lúc nào?

Kim Tiểu Sơn vội đáp:

– Gặp hôm qua, lúc đó...

Kim Tiểu Sơn còn chưa đáp tiếp vì hoàn cảnh do Quan Phùng Sắc gây ra lúc này không thể nói ra cửa miệng. Ngoảnh đầu nhìn Tiền Phụng, không biết là đã chạy vào nhà trong lúc nào.

Tiểu Ngũ Tử cột ngựa xong đã vào cười nói với Kim Tiểu Sơn:

– Đói rồi, để tiểu tử bảo nhà bếp làm thức ăn.

Kim Tiểu Sơn cười cười, kéo một chiếc ghế dài ngồi xuống nói:

– Tiền chưởng quầy, chuyến này tiểu tử về đây để đưa Thủy Nhị huynh đệ trở lại Mặc Vân Cốc.

Tiền chưởng quầy gật đầu nói:

– Huynh đệ trở về là lão biết là vì đưa Thủy Nhị huynh đệ đi nhưng huynh đệ có thể nói cho lão biết tình hình ở Mặc Vân Cốc thế nào rồi? Thủy lão ca đã sắp xếp xong chưa?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói:

– Toàn là do tiểu tử bất tài. Đêm đó làm không trọn vẹn việc của đại thúc, xem ra không tranh khỏi một trận tử chiến.

Tiền chưởng quầy hỏi:

– Có phải ác đồ hãm hại Thủy lão ca chạy rồi?

Gật đầu, Kim Tiểu Sơn đáp:

– Không sai, chúng đã chạy thoát.

Thở dài một tiếng, Tiền chưởng quầy nói:

– Đã như vậy thì Kim huynh đệ nên sớm đưa Thủy Nhị trở về Mặc Vân Cốc, Thủy đại ca cần huynh đệ giúp lão.

Kim Tiểu Sơn cơ hồ nghe ra trong lời nói của Tiền chưởng quầy hàm chứa nhiều u uất nhưng chàng không nghĩ nhiều.

Lúc này, Thủy Nhị đã chống gậy bước ra gọi:

– Tiểu Sơn ca đến đón đệ chẳng?

Kim Tiểu Sơn vội đứng dậy nghinh đón, hai tay chàng đỡ Thủy Nhị nói:

– Tiểu đệ, hôm nay nghỉ ngơi một đêm, sớm ngày mai chúng ta lên đường trở lại Mặc Vân Cốc. Đệ đã lâu chưa trở về.

Thủy Nhị vội hỏi:

– Nhị nương thì sao?

– Bị thương bỏ chạy rồi.

Thủy Nhị tinh thần phấn chấn hỏi:

– Phụ thân đệ đã thương mụ ta phải không?

Lắc đầu, Kim Tiểu Sơn nói:

– Không, là huynh!

Thủy Nhị thở dài nói:

– Như vậy, phụ thân đệ vẫn còn sợ bà ta mấy phần.

Kim Tiểu Sơn vỗ vai Thủy Nhị nói:

– Không, đệ lầm rồi. Không phải đại thúc sợ mà là không muốn gặp mụ. Tiểu đệ, đệ nên biết hạng người đó vừa mất đi danh tiết lại hổ thẹn lương tâm. Quả thật trở thành con côn trùng đáng thương.

Thủy Nhị hỏi:

– Nhưng phụ thân đệ...

Lúc này đã thấy Tiền Phụng bưng ra mấy món đồ ăn do đích thân nàng nấu. Kim Tiểu Sơn vừa thấy bất giác mỉm cười nói:

– Huynh cũng đói rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói.

Tiền chưởng quầy ngồi bên cạnh cứ than vắn thở dài. Kim Tiểu Sơn muốn hỏi nguyên nhân nhưng chàng lại cho rằng Tiền chưởng quầy đang than thở nữ tử lão cùng mình ở chung một chỗ nên có lòng nghi ngờ. Cho nên lời hỏi của chàng đến miệng lại nuốt xuống. Không ngờ Tiểu Ngũ Tử đứng bên cạnh đã cúi đầu nói với Kim Tiểu Sơn:

– Tiểu Sơn ca có một việc khiến tiểu tử không nói, Sơn ca nhất định không biết.

Kim Tiểu Sơn chớp mắt cười hỏi:

– Tiểu Ngũ Tử, mi có việc gì?

Tiểu Ngũ Tử nhìn Tiền Phụng và Tiền chưởng quầy, thấy hai người cúi đầu

lúc này mới nghiêng răng chậm rãi nói:

– Mùa xuân năm tới, toàn bộ người ở thôn Lão Kim Khoáng phải dời đi rồi.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, kinh ngạc hỏi lại:

– Tại sao?

Tiểu Ngũ Tử đáp:

– Địa phương này là đất của họ Quan, chúng đến thông báo với bọn ta đến mùa đông này, người của thôn Lão Kim Khoáng toàn bộ dời đi. Đến lúc đó họ đến đây đốt sạch nhà cửa...

Kim Tiểu Sơn nhìn Tiền Phụng hỏi:

– Ta hiểu rồi, muội tìm đường lên Mặc Vân Cốc nhất định là để nói việc này với huynh.

Tiền Phụng gật đầu nói:

– Muội nghĩ chỉ có huynh mới đủ sức cứu chúng ta.

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng nói:

– Họ Quan là hạng gì? Mặc Vân Cốc đang muốn tìm đến cửa họ Quan nhà chúng. Tổ bà nó, màn kịch vẫn còn ở phía sau, bọn chúng đã ra tay với dân làng rồi.

o O o